

Avançem!

PER UN SOCIALISME D'AUTOGESTIO GLOBAL

Núm. 7

Març de 1977

Preu 20 Ptes.

declaració de CARLES HUG

Quan el 3 d'abril de 1975 el meu pare Xavier de Borbón abdicà en mi de tots els seus drets i deures que li corresponien, vaig sentir-me encara més obligat a portar endavant la transformació del carlisme. Aquesta evolució l'havia iniciada el meu pare. Jo vaig ser el seu col·laborador amb l'ajuda de tots els militants del Partit. L'evolució del carlisme, com tantes vegades m'ha dit el meu pare, i així queda patent en els documents que ell mateix ha signat, era per assolir, per damunt de tot, la democràcia i la llibertat del poble. Aquest ha estat l'afany de la meua vida. El meu pare, malgrat haver abdicat per pròpia voluntat, ha estat constantment al meu costat, no solament a través de les seves manifestacions, sinó també amb la seva presència física.

Té 88 anys, força delicat de salut i molt afectat per l'actitud del seu fill Sixto sobretot pels esdeveniments de Montejurra de l'any passat.

En aquests moments l'ultradreta ha intentat portar a terme una altra operació contra el carlisme. Utilitzar el meu pare. Per què?. El règim i els enemics del carlisme sempre havien atacat violentament el meu pare mentre representés l'obstacle que impedia que el carlisme fos sotmès a la voluntat del dictador i a la dinàmica política reaccionària dels grups que constitueixen el sistema. Quan el meu pare deixà a les meves mans la màxima direcció política del carlisme, aleshores sóc jo el que esdeviní aquest obstacle i consideren que cal utilitzar el meu pare com a arma psicològica i sentimental davant dels carlistes per dividirlos i crear confusió. L'operació ha estat muntada amb

pàg. 2

Annexé à un acte
reçu par Mr ROQUE
notaire à Paris sousigné

le 7 mars 1977.

ARXIU HISTÒRIC
DE LA CIUTAT DE BARCELONA
HEMEROTECA

Los Carlistas

Hoy, día siete de Marzo de mil novecientos setenta y siete, me dirijo a todos vosotros carlistas, para disipar las dudas que se hayan podido producir en torno a unas manifestaciones mías. Es mi hijo, CARLOS HUGO, el único sucesor político y máximo responsable de la dirección del Carlismo. Por tanto, cualquier manifestación o acción en contra de estos derechos que asisten a mi hijo CARLOS HUGO sera considerado atentatorio contra el Carlismo y su Dinastía.

Yo, a mis ochenta y ocho años, que he entregado toda mi vida a la causa del Carlismo, quiero manifestar que no intervendré para nada en la dirección del mismo. Para evitar cualquier confusión, esta es mi última declaración política, puesto que la responsabilidad total corresponde a mi hijo CARLOS HUGO.

Seguiré, desde mi retiro, prestando el mayor servicio que es pedir a Dios ayude a mi hijo CARLOS HUGO y a todos vosotros carlistas, en la tarea tan difícil en que estáis empeñados.

Paris 7 de Mayo 1977

Xavier de Borbón

* EN PAG. 3 DECLARACIO DEL CONSELL FEDERAL DEL PARTIT CARLI. *

tot detall. El meu pare ha estat sotmès a un aïllament segrest descarat, que ha durat set dies. Durant aquest temps se li han fet tota classe de xantatges i pressions, però, només n'han pogut treure, amb engany, que signés una condemna d'un suposat -- carlisme marxista, separatista i d'altres qualificatius. Tot això és força irrisori i no hi cal cap comentari. És indigne el que li ha pretès fer aquest grup d'integristes que utilitzen a Sixto, -- dirigit com un mer instrument des de l'ombra, per uns oligarques, la meta dels quals és destruir el carlisme i utilitzar alguns elements -- que en procedeixen per tal -- de frenar la democratització del país. Aquest era el seu objectiu a Montejurra '76. -- S'han cregut que amb l'experiència de la guerra civil, amb el seu afany de croada, poden repetir la feta per -- tornar a "salvar Espanya". Una, els més poderosos, els que no donen la cara directament, intenten aquesta maniobra -- per protegir els seus interessos. Els altres, beneïts útils, somien a fer la guerra, reunint al seu voltant tota l'escòria d'un feixisme derrotat, però venjatiu.

També podem posar com exemple de tota aquesta campanya el cas de la legalització pel govern de l'anomenada "Comunió Tradicionalista", promoguda per persones vinculades amb aquests grups, tant amb certa part de l'oligarquia econòmica, amb l'integriste, com amb els escamots feixistes. Integriste, poder econòmic oligarquíic i terrorisme s'uneixen en aquesta operació. L'anomenada "Comunió Tradicionalista" presta suport a Sixto. Aquests són els legalitzats pel Govern. Els seus components són els mateixos que actuaren contra el carlisme a Montejurra '76. Pot haver-hi més impunitat!. Amb tot, al Partit Carlí li ha estat suspesa la inscripció per un Govern que es pretén titular democràtic. Aquesta suspensió es basa únicament en la pressumpció que pretenem canviar la forma morfològica actual per altra de diferent i que jo presideixo el carlisme, quan als Estatuts del Partit no defineixen la forma de Govern i s'hi esmenta cap persona. Aquesta és la democràcia que promet el govern.

Aquestes accions formen part del pla de l'ultradreta per a desestabilitzar el país i evitar l'adveniment de la democràcia. Alguns dels que encara són al poder, són els responsables d'aquests fets perquè permeten o faciliten la impunitat a aquells que porten a terme aquestes accions.

Davant de tots aquests esdeveniments em veig en l'obligació de formular aquesta declaració per refermar-me en la voluntat de seguir-me en la voluntat de seguir amb un deler constant més gran i amb entusiasme en la lluita al front del Partit per abastar els objectius que ens hem marcat: el restabliment de les llibertats democràtiques per a tots els pobles de l'Estat espanyol i la construcció de l'Estat Federal sobre la base d'un socialisme democràtic, plural i d'autogestió global.

Recollint l'herència del meu pare, he establert el pacte amb el Partit assumint-ne la responsabilitat de la direcció. Sóc jo, en aquest aspecte, el que em carrego amb aquesta responsabilitat. El meu pare des que abdicà ençà, n'ha quedat lliure. D'ell he seguit aquesta orientació política i amb ell hem format l'actual Partit Carlí. Voler demostrar el contrari és un joc brut apropiat per les condicions de la seva edat i salut. Només, doncs, sóc jo qui decideix en la política que afecta la meua família.

París, 7 de Març de 1977.

CARLES HUG *

CARTA DIRIGIDA PER XAVIER DE BORBON-PARMA AL NOTARI ROQUE MARIA PIERRE.

ALGAMENT DE L'ACTA NOTARIAL SOBRE MISSATGE DIRIGIT PER XAVIER DE BORBON-PARMA ALS CARLINS.

L'AN MIL NEUF CENT SOIXANTE DIX-SEPT, le sept mars.

A PARIS, quinzième arrondissement, 13 Place Etienne Perret, au 1er étage de l'édifice sis au 13 Place Etienne Perret, MESSIEUR NOTAIRE MARIE PIERRE ROQUE, notaire à Paris, soussigné.

A. COGNARD.

Son Altesse Royale François-Xavier, Prince de BOURBON, Duc de Parme, sous protection, demeurant à PARIS, septième arrondissement, rue Sylvestre de Sacy numéro 1, époux de Son Altesse Royale Marie-Madeleine Princesses de BOURBON, MESSIEUR, me a présenté, province de Lorraine (Littoral) le vingt cinq mai mil huit cent quatre vingt sept.

L'ROQUE a, par ces présentes, déposé à MESSIEUR ROQUE et l'a requis de mettre au rang des minutes de son étude, à la date de ce jour, pour qu'il en soit délivré tous extraits et expéditions dont besoin sera :

Deux documents établis, l'un en français, l'autre en espagnol, de deux libellés, signés de cognard.

Un document, établi chacun sur une feuille au Libre de huit francs cinquante centimes chèque, demeurant ci-joint et annexés après lecture.

Son Altesse Royale Prince de BOURBON, Duc de Parme reconnaît comme document bien de lui :

- sur le document en français, les mots "7 mars 1977" (suivis de sa signature) "Francisco Javier de BOURBON" et sur le document en espagnol, les mots "París 7 de marzo 1977" (suivis de sa signature) "Francisco Javier de BOURBON".

Ce dépôt étant effectué avec reconnaissance d'écriture et de signature afin de donner le caractère authentique aux documents établis sous signature privée.

ROQUE ACTE, sur un page.

Fait et passé en lieu sus-indiqué, le jour, mois et an portés en tête des présentes, Et, après lecture faite, Son Altesse Royale Prince de BOURBON, Duc de Parme a signé avec le notaire.

Francisco Javier de Borbon

TRADUCCIO AL CASTELLA D'AQUEST DOCUMENT.

S.A.R. el Príncipe de Parma, Duque de Parma, con protección, domiciliado en PARÍS, séptimo distrito, calle de Silvestre de Sacy número 1, esposo de S.A.R. la Princesa María de las Mercedes de BOURBON, Señora, me ha presentado, provincia de Lorraine (Litoral) el veinticinco de mayo de mil ochocientos y siete.

El Sr. ROQUE ha, por las presentes, depositado en el Sr. ROQUE y le he requerido que ponga en el rango de los minutos de su estudio, a la fecha de este día, para que se liberen todos los extractos y expedientes de los que se necesiten :

De dos documentos establecidos, uno en francés, el otro en español, de dos libellos, firmados por COGNARD.

Un documento, establecido cada uno en una hoja en Libre de ocho francos cincuenta céntimos cheque, quedando adjunto y anexo después de la lectura.

Son Alteza Real Príncipe de BOURBON, Duque de Parma reconoce como documento bien de él :

- sobre el documento en francés, las palabras "7 marzo 1977" (siguientes de su firma) "Francisco Javier de BOURBON" y sobre el documento en español, las palabras "París 7 de marzo 1977" (siguientes de su firma) "Francisco Javier de BOURBON".

Este depósito habiendo sido efectuado con reconocimiento de escritura y de firma para dar carácter auténtico a los documentos establecidos bajo firma privada.

ROQUE ACTE, en una página.

Hecho y pasado en el lugar susodicho, el día, mes y año que se expresan en el encabezamiento de las presentes, y después de haberse leído, Son Alteza Real Príncipe de BOURBON, Duque de Parma ha firmado con el notario.

Francisco Javier de Borbon

Francisco Javier de Borbon
1, rue Sylvestre de Sacy
75007 Paris

el Tercero Notario Carlí Pierre
Notario
13, Place Etienne Perret
7515 - PARIS

Paris, 6 de marzo de 1977

Muy Señor mío:

Acabo de enterarme que el hijo no interesado conectar conmigo varias veces y que se le ha contestado que yo estaba ausente en los diferentes sitios a donde iba.

No extrañe mucho las contestaciones que se le han dado, puesto que evidentemente al interesado era siempre, al no dejar de tener contacto con él.

Sometido a premisas que aún no comprendo bien, me he podido contestar a sus llamadas, al llamar yo mismo. Por si esta estado de hechos restara con algún contacto, me deseo calificar, pero que me han impedido establecer este contacto, deseo corregir el estado realista, ya sea de la utilización errónea de declaraciones que he hecho, ya sea de la utilización de declaraciones que me hubieran sido tomadas y las cuales, en realidad, nunca he formulado.

Por consiguiente, vengo a depositar esta declaración, rogándole remitir a el hijo Carlos Hugo cuantas copias solicitadas me sea.

Esperando que admita la expresión de mis mejores sentimientos.

Francisco Javier de Borbon

DECLARACIÓ DEL CONSELL FEDERAL DEL PARTIT CARLÍ

Reunit a Madrid, amb caràcter extraordinari, el Consell Federal de Direcció del Partit Carlí, ha examinat la situació originada arran de la seva no legalització en el Registre d'Associacions polítiques. Un cop conegudes i a provades les al·legacions -- preparades per l'equip jurídic per presentar al Tribunal Suprem, el Consell Federal va acordar fer pública aquesta declaració:

"El Govern Suárez, seguint la dinàmica del règim franquista, està portant a terme un fals joc polític que fa perillar el futur democràtic. Aquesta política ambigua de promeses i de liberalització, dins el marc de la reforma, encobreix un sistema autoritari que es desvia de la realitat democràtica. N'és prova evident la discriminació a l'hora de legalitzar els partits polítics. Si en algun moment existí la possibilitat i l'esperança d'iniciar el procés de liberalització i democràtic, amb aquestes actes arbitraris el Govern està perdent tota fiabilitat. Ha quedat al descobert el seu origen antidemocràtic, en impartir des de la seva il·legitimitat patents de democràcia, segons les seves conveniències, creant amb això un clima de desconfiança i de confusió.

El Govern Suárez pretén dividir i afeblir l'oposició democràtica, classificant -- els grups que la integren en situacions de legalitat i il·legalitat, enfortint el Centre que ell ha constituït i format per partits filials seus.

El Partit Carlí, acollint-se a la nova normativa legal formulada pel Govern, ha presentat els Estatuts, per la inscripció al Registre d'Associacions Polítiques com han fet la majoria dels partits existents. El Ministeri de Governació, en un acte autoritari, ha suspès aquesta inscripció n'ha passat la legalització a la competència del Tribunal Suprem.

Davant aquests fets el P. Carlí es dirigeix a l'opinió pública per denunciar la política arbitrària i discriminadora del Govern Suárez.

El procediment imposat -- pel Govern per a la legalització dels partits polítics, li falten els elements de defensa per aquells a qui sigui denegada la inscripció.

Per una interpretació d'il·licitut penal, que es basa en motius que no figuren als Estatuts presentats, el Ministeri de la Governació ha decidit arbitràriament suspendre la inscripció del nostre Partit, cosa que li produeix perjudicis greus d'ordre polític, amb el retard en la seva activitat legal, mentre que els grups ja legalitzats estan portant a terme campanyes pre-electoral.

El Partit, que pretén participar en el tan anhelat -- procés democràtic, es responsabilitza de presentar al poble com ho ha anat fent fins ara, el programa polític i les opcions encaminades, per mitjans pacífics, a la consecució d'una societat democràtica i socialista. Privar-lo d'aquest dret seria atemptar contra els principis de la democràcia i de la justícia, perquè equival a negar a un ampli sector del poble el dret a participar a través d'aquell grup que representa la seva ideologia. Considerem, doncs, que el fet que el Partit Carlí pugui quedar bande-

jat de la legalitat vigent, ocasionaria trastorns al -- procés democràtic, amb l'agreujant, en establir aquesta discriminació, que un ampli sector del poble seria situat en la clandestinitat.

Així mateix, tant el Partit Carlí com el seu líder, Carles Hug, han afirmat diverses vegades que no plantegen cap plet dinàstic, ni es pronuncien per una forma de govern determinada, sense -- perjudici dels drets que puguin correspondre a les persones i d'allò que el seu -- dia el poble decideixi en l'exercici de la seva sobirania. No hi ha cap prova, ni cap indici per considerar el Partit Carlí un grup que "persegueix subvertir l'ordre i vulnerar la normativa actual, com ha dictaminat el Govern, fent ús de procediments gratuïts i antidemocràtics.

Per tot això, fem el Govern únic responsable de les conseqüències que es derivin dels seus actes. Amb la seva política reformista i mitjançant lleis arbitràries i injustes, estan privant el Partit Carlí de l'exercici de la seva personalitat política, mantinguda durant gairebé segle i mig.

2 de Març de 1977.

a juntaments democràtics

La situació general en què es troben els nostres barris i les enormes desigualtats entre uns i altres són un reflex fidel del caràcter classista de la societat en què vivim i de l'opressió que pateix la totalitat del poble.

contra la discriminació

La lluita de classes es fa present als barris en la lluita dels seus habitants per unes condicions de vida més dignes, enfront dels interessos d'una minoria privilegiada que, posseïdora del poder econòmic, afavoreix uns barris dotant-los de tots els serveis necessaris, mentre en manté d'altres a l'oblit. És ben clar que la discriminació no és pas casual: els barris més ben atesos de serveis corresponen als posseïdors dels mitjans econòmics, en una paraula, a la classe capitalista. No hi ha perill que aquests barris es vegin envoltats de fàbriques que en contaminin l'ambient. Mentrestant, a la gran majoria dels altres els manquen les mínimes condicions sanitàries, urbanístiques, culturals, etc... Ben sovint les fàbriques són edificades a frec de les vivendes. També la presència de barraques hi s'ovinteja, en els barris més pobres.

La lluita de barri, doncs, té caràcter veritable de lluita de classes i cal potenciar-la dotant-la d'un caràcter revolucionari.

el paper de les associacions de veïns

Davant d'aquesta situació, els nostres ajuntaments són els col·laboradors fidels del capital, "venent" els barris a qui més benefici en pugui treure i permetent el negoci

lluitem per uns barris dignes

ci dels més aprofitats; especulació llicències de construcció, ... Per això cal exigir-ne la dimissió i el gir de bell nou un ajuntament democràtic controlat pels habitants del barri.

Avui, els òrgans d'expressió popular són fonamentalment les Associacions de Veïns. Aquestes presenten alternativa a la situació dels barris a partir dels problemes plantejats pels veïns mateixos. Les possibilitats abasten des dels petits problemes urbanístics (clavegueres, enllumenat, ...) fins a qüestions més greus com la dimissió d'alcaldes o fins i tot plantejaments de tota una estructura municipal: AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS. Cada problema o cada reivindicació té un lloc en les Associacions de Veïns, i cada un hi té les possibilitats de treball que li interessin.

Les Associacions de Veïns són -- doncs avui, no solament els òrgans d'expressió popular, sinó les canalitzadores de totes les reivindicacions pròpies d'un barri; en darrer terme, suposen un problema polític. Els veïns hi tenen possibilitats de discutir, proposar alternatives i prendre decisions, plantejant, en la major part dels casos (per no dir tots), una resposta a les decisions i acords dels ajuntaments que normalment no ofereixen cap solució adequada. Potser això pot ser l'embrió dels futurs òrgans de planificació i control a nivell de barri, indispensables en un sistema socialista autogestionari. Ara bé, cal ja des d'ara, que en les associacions, hi hagi democràcia interna, i que plantegin possibilitats de treball en què tothom pugui participar i prendre decisions.

entrebancs de l'administració

Les Associacions de Veïns es troben amb nombrosos entrebancs, sempre per part de l'Administració, per a tirar endavant la seva tasca. Les que són legalitzades veuen dificultades constantment les seves gestions i ben poques vegades se'ls presenta la possibilitat d'un diàleg amb l'Ajuntament; les no legalitzades es veuen refusades mentre esperen la resposta, i després de papers i més papers i d'infinidats de tràmits burocràtics, encara se'ls posaran nombrosos entrebancs.

Donada la importància actual de les Associacions de Veïns en la lluita del barri, considerem urgent i necessària la legalització immediata de les Associacions que encara estan en tràmits. Denunciem l'atemptat contra el dret de lliure associació que suposa la negativa o els entrebancs a la legalització de totes les Associacions de Veïns.

★ cap a un nou

SINDICALISME

En els debats sobre la Llei de Reforma Sindical, hem vist com els verticalistes, llepaculs fidels del poder capitalista, han deixat anar una bunkerada, i és a punt d'aprovar-se una llei que se situa a les antípodes dels punts fonamentals de l'OIT. Però el camí cap a la ruptura sindical és ferm i ningú no podrà aturar-lo. Els treballadors sabem prou bé que el text d'aquesta Llei hauria d'haver estat aquest: "Els treballadors s'organitzaran de la forma i manera que vulguin". Punt final.

La lluita dels treballadors

I és al que estem fent perquè en tenem que tot allò que surti de la nostra base serà estable i autèntic. Però el 1977 no és pas el 1936. I les velles centrals hauran d'acomodar la seva ideologia, pràctica i actuacions a les circumstàncies d'ara, al moment polític, social i econòmic actual.

Això, però, es mantindrà ferm i essencial en tot sindicalisme: el desig de millora de l'home que treballa, la seva intenció alliberadora de la consciència i de la persona humana, i el seu afany de liquidar les estructures que l'oprimeixen. El sindicalisme és més que la lluita material pels sous i millores, sous i millores que es torien a perdre per les modificacions automàtiques dels preus. Un sindicalisme de nou caire ha de conjuminar el sentit clàssic de les reivindicacions, de la lluita diària dels treballadors en la seva empresa contra els explotadors, per millorar la seva situació material, amb la lluita de llarg abast, revolucionària i política, cap a l'anorrear el capitalisme, per mitjà de la democràcia del proletariat en un socialisme d'autogestió.

El terrorisme laboral exercit durant quaranta anys pel Sindicat Vertical, ens ha creat, a més d'un sentiment de rebel·lia, un autèntic sentiment d'unitat. Unitat que pot fer-se malbé si els partits polítics intenten utilitzar-nos com a carn de canó per als seus triomfs electorals. Conservar i fomentar aquesta unitat és un deure ineludible de tots nosaltres en aquests moments greus, decisius per a la nostra classe.

Instrument de la revolució social

El Capitalisme només desapareixerà el dia en què tots els treballadors units, socialitzem els mitjans de producció, els administrem de forma directa i associada, és a dir, suprimint tota relació de dependència de persona a totes les institucions alienes a l'empresa administrada col·lectivament. El nou sindicalisme ha de ser la força organitzada que ha de destruir el sistema salarial mateix i enderrocar la dominació del capital.

EL NOU SINDICALISME HA DE SER - L'INSTRUMENT DE LA REVOLUCIO SOCIAL.

Hi ha, però, una premissa bàsica que cal conquerir abans que res. És l'Amnistia Laboral. La integració als seus llocs de treball de tots els treballadors que van ser despatxats a causa de la defensa dels interessos i reivindicacions de la

classe obrera. Aquesta incorporació cal que s'efectuï en les condicions i en el mateix lloc de treball en què es trobaven quan van ser despatxats.

Amnistia total

Paral·lelament a l'amnistia laboral, cal aconseguir l'amnistia política total, la llibertat de tots els presos polítics i el retorn de tots els exiliats; sense això no hi pot haver l'exercici ple i total de les llibertats democràtiques.

Lògicament el pas cap a un sindicalisme de nou caire suposa etapes intermèdies. Hem de lluitar en els moments i en les situacions actuals, però de cara a un futur que tenim a tocar si volem: sorgirà de la nostra trajectòria, de la nostra consciència de classe.

La nostra classe està, ara, dues garrotades clavades per un govern que no té cap legitimitat ni autoritat democràtica. La congelació salarial i poder despatxar lliurement són les bases recents dels poder econòmic i polític, per fer emudir la nostra sortida col·lectiva a la superfície. Per això, depèn de la nostra resposta comunitària i unànime, poder saltar aquest primer escull i llançar-nos en "serio" i en sèrie, a la reconquesta de la nostra personalitat com a classe.

En aquesta hora de canvi, de crisi, el capitalisme juga fort la seva basa de controlar el nou sindicalisme. Primer, fonamentant la pluralitat

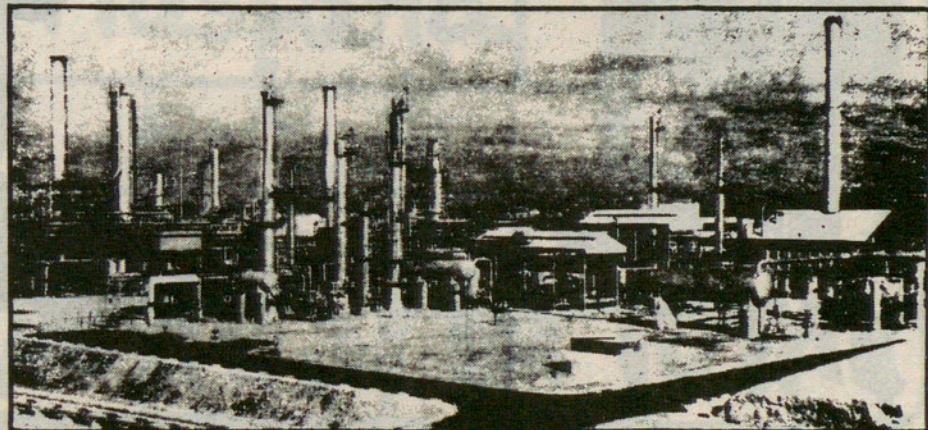
litat sindical, i, segon, fent-nos veure que l'única solució per sortir de la crisi és la "pau" o el pacte social. Que la pluralitat és un fet, és cert. Però és més cert - encara, que la pluralitat en llibertat, ha de sortir de la unitat.

Quant al pacte social, és una enganyifa més de la patronal per poder continuar dominant-nos. Pactar és transigir i, amb el capitalisme, no s'hi juga ni s'hi coqueteja com un amor passavolant. El capitalisme cal superar-lo amb el socialisme d'autogestió.

Cinc punts fonamentals

Resumit, avui dia, la nostra missió és la formació d'aquest nou sindicalisme que ha d'assentar-se en aquestes premisses:

- Potenciament del sentiment d'unitat.
- Consciencització de la nostra classe.
- Amnistia Laboral i Política total.
- Les reivindicacions són termes primaris i pròxims de la nostra lluita diària, però són accessoris cap a la meta final.
- Passar al camp de l'acció revolucionària, formant-nos i actuant per transformar la futura democràcia burgesa en un socialisme d'autogestió.

Xifré, Caballero, M^{re}A. Cabré, Clemente, Zufía, Zavala, Civit, Palau, Badia.

Mítting

a Montblanc

Maria Assumpta Cabré

Manuel Caballero

Josep C. Clemente

els partits catalans amb Tarradellas

Els dies 12 i 13 de febrer es reuniren a Sant Cebrià del Roselló vint-i-tres partits polítics catalans i una central sindical amb el President de la Generalitat, Honorable Sr. Tarradellas.

Les reunions en què es debaté tota la problemàtica catalana, conclougueren amb l'acord de constitució de l'Organisme Consultiu de la Generalitat, que quedà definitivament configurat el dia 2 de Març.

El Partit Carlí de Catalunya, seguint la seva clara trajectòria de defensa de l'autonomia catalana, hi fou present i forma part d'aquest organisme.

Segons l'Estatut de 1932, el President de la Generalitat és qui representa Catalunya, i creiem que en aquests moments no fa amb suprema dignitat.

Josep Tarradellas ha de representar el nostre poble en totes les negociacions, per aconseguir, sense modificacions, l'Estatut, la Generalitat, el Parlament i el nostre Tribunal de Cassació.

El diumenge, dia 20 de febrer, tingué lloc a Montblanc el primer míting que celebra el nostre Partit de quaranta anys ençà. Hi intervingueren Domènec Civit (presentador), Joan-Josep Xifré (pagesos), Maties Palau (problemàtica comarcal), J.C. Clemente (autonomia de Catalunya), Maria Assumpta Cabré (nacionalitats) i Manuel Caballero (inmigració).

Josep Badia

Josep Badia, Secretari General del P.C.C., es referí al carlisme català i a la necessitat d'enmotllar-se en una lluita política conseqüent amb la nostra condició de socialistes, autogestionaris i catalans.

Maties Palau

Hi assistiren com a convidats Mariano Zúñiga, secretari General d'E.K.A., que féu palès que només la unitat en la lluita de totes les nacionalitats menarà a l'autodeterminació i a la llibertat per a totes. ("L'autogoverni dels nostres pobles -digué Zúñiga- no pot representar mai privilegis, egoismes. Per això la nostra tasca solidària és avui no només la de lluitar per aconseguir els nostres estatuts d'autonomia, sinó la de prestar suport a les reivindicacions dels altres pobles de l'Estat Espanyol, i, fins i tot, la de despertar la consciència d'aquests pobles per tal que lluitin pel seu dret de ser lliures i a mos del seu destí"), i José María Zabala, Secretari General del Partit Carlista Federal, que parlà de les contradiccions d'un règim que s'autoanomena democràtic però que continua prohibint, discriminant i engarjolant els grups de l'oposició democràtica. Com a cloenda de l'acte, fou llegit un escrit transmès des de l'exili per Carles Hug. *

LA "GUERRA DELS PAGESOS"

per Joan Xifré

L'última setmana de febre i la primera de març de l'any 1977 serà sens dubte una de les grans fites històriques per a la pagesia de Catalunya i de tot l'Estat Espanyol.

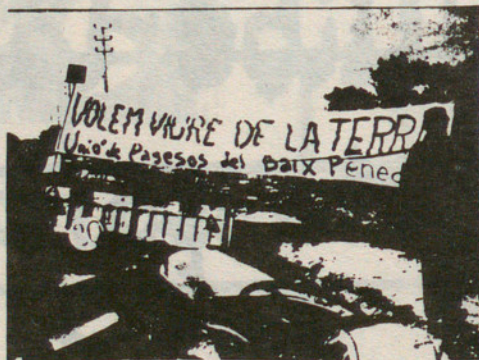
Mai en cap país d'Europa no hi havia hagut una mobilització de pagesos tan impressionant com la que hem vist aquests dies. I és que no era un problema "patatero" -- com a volgut fer creure el Govern a l'opinió pública a través dels mitjans d'informació oficials (que una vegada més ho ha fet altra cosa que dir mentides i confondre la gent), era alguna cosa -- més: era la frustració d'anys i panys d'injustícies, de anys i panys de silencis, de anys i panys de malviure, -- que s'han desbordat, i la gota que ha provocat aquest -- PROU!! de la pagesia d'arreu l'Estat Espanyol ha estat el rebuig per part del Govern dels estatuts presentats per la "Unión de Labradores y Ganaderos de La Rioja Alta" amb l'excusa que "para esto ya esta la Organización Sindical...", i la prohibició d'una Assemblée de l'esmentada

"Unión", perquè dos dies després havia d'anar-hi, al mateix lloc, el Sr. Mombiedro de la Torre, màxim representant del Sindicalisme Vertical Agrari..., i és clar, no podia permetre's de cap manera tan competència.

Cal remarcar també la solidaritat de tots els pagesos de les altres regions i nacionalitats, i és que... qui no tenia quelcom de què protestar?

Encara que els Governes Civils van intentar el "divide y vencerás" negociant amb -- els pagesos província per -- província, la Coordinadora de "Organizaciones de Agricultores y Ganaderos del Estado Español" es va apuntar el primer tanto en aconseguir que es negociés amb una sola veu, i no amb els governadors sinó com a mínim a nivell de ministeris.

L'esmentada Coordinadora des de la mateixa Rioja i des de Madrid va pendre immediatament l'acord d'obrir negociacions amb el Govern; la plataforma de reivindicacions que li van presentar i que el resum dels perquè de la mobilització general de la pagesia, era la següent:

a) lliure dret de reunió i associació dels pagesos i ramaders perquè puguin formar llurs Unions, independents, democràtiques i pageses.

b) Una seguretat social igual per a tots.

c) Revisió dels preus agropecuaris.

La resposta del Govern va ser, en principi, la de no voler-ne saber res. Quan van veure que el problema s'anava agreujant van accedir a parlar amb ells, però fent-los objecte d'accions indignes de un Govern que es diu democràtic.

Al final, davant de la mobilització que anava creixent i que ja arribava als 80.000 tractors i 200.000 pagesos a la carretera, van haver de baixar del burro i en el Consell de Ministres van acceptar que la situació del camp era desastrosa, que la Seguretat Social s'havia de modificar, que no apujarien el preu del gas-oil ni el dels adobs, i van reconèixer en certa manera els sindicats democràtics dels pagesos.

Tot això ha estat una victòria, la primera victòria dels pagesos, que ens va permetre retirar-nos de les carreteres amb tota dignitat i amb una gran moral. Però la gran victòria no ha estat a-

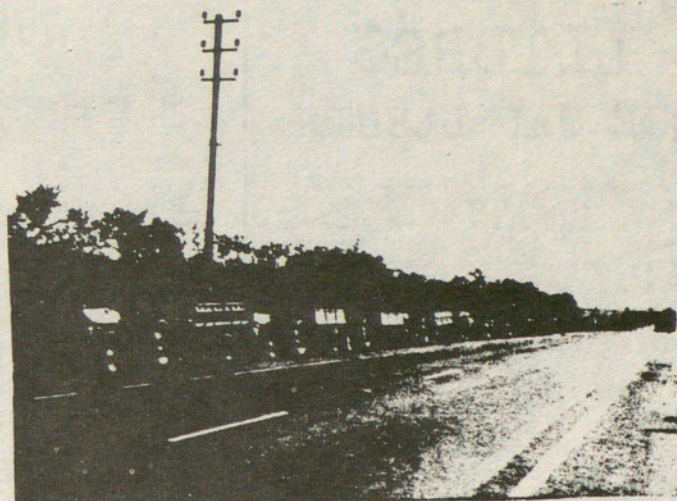
UNIO DE PAGESOS

Sindicat Unitari,
Democràtic i Independent,
de la Pagesia de Catalunya

questa; la gran victòria ha estat la unitat aconseguida de tots els pagesos al voltant dels nostres sindicats; ací a Catalunya, al voltant naturalment de la UNIO DE PAGESOS; la gran victòria ha estat que la pagesia s'ha adonat de la força que té, i a partir d'ara el Govern haurà d'anar alerta quan prengui decisions que afectin l'agricultura. A partir d'ara cal exigir al Govern que compleixi l'acord del Consell de Ministres i cal recordar-li a cada moment -- quina és la nostra força.

Podem dir per acabar que el que ha passat ha estat -- com un raig de llum en l'eterna nit del camp. I que -- amb els poderosos sindicats pagesos que tindrem a partir d'ara i amb l'ajuda dels partits democràtics identificats amb la lluita dels pagesos, encara hi ha una esperança per al camp català i el de l'Estat Espanyol,

19.165 TRACTORS i 200.000 PAGESOS A LES CARRETERES DE CATALUNYA

<u>Tarragona</u>	<u>tractors</u>
Conca de Barberà	440
Tarragonés	240
Alt Camp	650
Montsià	300
Baix Camp	700
Baix Ebre	150
Terra Alta	500
Ribera d'Ebre	340
Priorat	165
Baix Penedés	270
Total:	3.755

<u>Girona</u>	
Ripollés	50
Baix Ampordà-Gironés	150
Alt Empordà	35
Total	235

<u>Lleida</u>	
Urgell	5.500
Segarra	1.800
Noguera	2.300
Garrigues	2.500
Segrià	2.000
Pallars	400
Total:	14.500

<u>Barcelona</u>	
Bergadà	85
Bages	200
Alt Penedés	335
Osona	50
Total:	675

TOTAL CATALUNYA: 19.165

24 ORGANITZACIONS PAGESES A L'ESTAT ESPANYOL

- Unió de Pagesos de Catalunya.
- Comisiones Campesinas de Galicia
- Unió de Llauradors i ramaders del País Valencià.
- Promotora de la Unión de Ganaderos Montañeses (Santander).
- Unión de Campesinos de Zamora.
- Movimiento Campesino de Valladolid
- Comisiones Campesinas de Castilla y León.
- Comisiones Campesinas de Jaén.
- Unión de Agricultores y Ganaderos de Aragón, -de la región murciana, -de Navarra, -de la Rioja, -de Asturias, -de Segovia, -de la Alta Extremadura, -de Toledo, -de Ciudad Real, -de Cuenca, -de Albacete, -de La Mancha, -de Sevilla, -de Córdoba y de Granada.
- Asamblea de Campesinos de Extremadura.

LLIBRES QUE CAL LLEGIR

Agustín Xaho és un basc francès que va viure durant la primera meitat del segle XIX i va ser contemporani, per un costat, dels socialistes utòpics Owen, Saint-Simon i Fourier, i, per altra, de Marx i Engels, iniciadors del socialisme científic.

Socialista romàntic, Agustín Xaho va sapiguer compaginar el seu sentiment popular amb l'acceptació de les doctrines més radicals del seu temps. El seu interès per Euzkai Herria el va impulsar a viatjar, com un "jove navarrès" més, al escenari de les guerres carlines.

En aquesta obra, Xaho ens conta les seves impressions del viatge entre les quals destaca el fet, aparentment contradictori, de que un esquerrà republicà consideri als "furistes" partidaris de D. Carles com als veritables revolucionaris i defensors dels interessos del poble.

El basc Xabier Kintana en el pròleg d'aquest llibre, ens diu: "I és que, per Xaho, començant ja amb el mateix títol del seu llibre, la guerra carlina, fonamentalment, no era sinó un intent popular de defensar les seves llibertats, sent la qüestió dinàstica una cosa totalment marginal i accessòria, fins al punt de que en la seva obra, tan sols fa una breu referència al dret al tron aduït per D. Carles, afegint tot seguit que aquest dret només tenia valor des de el punt de vista democràtic i revolucionari. El Estat Espanyol coronat en la reina Cristina, únicament era lliberal de paraula i d'això se'n donava conta perfectament un revolucionari esquerranista com Xaho. El Carlisme, baix les seves aparents contradiccions i conservadorisme, al defensar els drets del poble, encarnats en els Furs, representava d'aquesta manera una alternativa molt més atractiva per ell que la dels burgesos i aristòcrates centralistes que amagaven el seu despotisme il·lustrat baix el pseudònim de lliberals..."

Per acabar podem dir que aquest llibre és un nou intent per tal de fer conèixer la veritable història del Carlisme, història que ha sigut totalment falsejada pels "ben pagats historiadors lliberals", com deia el mateix Carles Marx.

VIAJE A NAVARRA DURANTE
LA INSURRECCION DE LOS VASCOS

AGUSTIN XAHO

EDICION INTZORR

"Viaje a Navarra durante la insurrección de los vascos (1830-1835)". Agustín Xaho. Editorial Txertoa, Donosti, 1976. 350 ptes.

publicacions disponibles

Qué es el Carlismo. Carlos-Hugo de Borbón Parma. Seguido de las formas de Gobierno y el Carlismo, de José M. de Zavala. Ed. La Gaya Cielcia, 1976. 80 pág. Preu: 75 ptes.

Partido Carlista. José Maria de Zavala. Editorial Avance. Serie Política nº 11. 164 págs. Barcelona, 1976. Preu: 100 ptes.

Montejurra '76. Encrucijada política. Josep C. Clemente i Carles S. Costa. Prólogo de J. Melià. 208 págs. Barcelona, 1976. Preu: 280 ptes.

Partido Carlista. Asamblea Federal del Frente Obrero. Prólogo de J. Torres (del Secretariat general de las CCOO). Ed. Akal. Preu: 60 ptes.

Carlisme i autonomia al País Valencià. Evarist Olcina. Pròleg de Josep M. Sabater. Eliseu Climent, editor. Col·lecció 314. Sèrie La Unitat, nº 25. Valencia, 1976. 212 pág. Preu: 250 ptes..

Historia del Carlismo Contemporáneo. 1935-1972. Josep Carles Clemente. 345 págs. Edit. Grijalbo. Col. "Dimensiones Hispánicas" nº 13. Barcelona, 1976. Preu 300 ptes.

Viaje a Navarra durante la insurrección de los vascos. (1830-1835). Agustín Xaho. Editorial Txertoa. Donosti, 1976. Preu: 350 ptes. (Veure comentari en aquest núm. d'AVANCEM!)

El Carlismo Gallego. J. Fernandez Barreiro. Ed. Pico Sacro. Santiago de Compostela. Preu: 300 ptes.

LA Segunda Guerra Carlista. Vicente Garmendia. Ed. Siglo XXI. Preu 160 ptes.

CONTINUA LA RIALLADA CONTINUA LA MALFIANÇA

EN EL núm. 69 de "Servir al Pueblo", els nostres companys del Moviment Comunista fan una crida exigint al Govern el retorn de l'exili d'en Carles Hug i de tots els exiliats per motius polítics. "Seguir mantenint per parte del Govern -diu "Servir al Pueblo"- la prohibició de entrada de Carlos Hugo en nuestro país, hacerse el sordo ante las exigencias de los compañeros del Partido Carlista de tener a su Presidente entre ellos, como sería de justicia, supone una gran arbitrariedad, una manifestación de abuso de poder, una discriminación inaceptable".

S'estranya a continuació "Servir al Pueblo" perquè mentrestant, Marín Garcia-Verde i Marquez de Prado han estat deixats en llibertat. Les incongruències i les contradiccions del Govern Suárez, digne successor de Franco, es vulgui o no, continuen permetent que els habitants d'aquest país puguem continuar partint-nos de riure. Però que no oblidin que darrera la rialla, hi ha tota la nostra malfiança.

Por el regreso de Carlos Hugo

Carlos Hugo, Presidente del Partido Carlismo, sigue siendo para el actual Gobierno uno de los "exiliados prohibidos", para los que demuestra un especial escepticismo en no dejarles regresar a España.

No ha tenido tantos escrúpulos a la hora de dejar en libertad a dos de los asesinos de Montejurra '76, José Luis Marín García-Verde y José Arturo Márquez. Estos andan sueltos y en libertad provisional sin necesidad de celebrar previamente el juicio oral que exigen sus propias leyes.

Seguir manteniendo, por parte del Gobierno, la prohibición de entrada de Carlos Hugo en nuestro país, hacerse el sordo ante las exigencias de los compañeros del Partido Carlista de tener a su presidente entre ellos, como sería de justicia, supone una gran arbitrariedad, una manifestación de abuso de poder, una discriminación inaceptable.

Unimos nuestra voz a la de los compañeros del Partido Carlista. Hacemos nuestra, junto a ellos, la exigencia irrenunciable del libre regreso de Carlos Hugo y de todos los demócratas que esperan en el exilio.

PREMSA AUTOGESTIONARIA

DESPRES DE diversos mesos d'absència, ha tornat a la "palestra" política Denok Batean, el portaveu dels nostres companys d'EKA, del Partit Carlí d'Euskadi. Esperem i desitgem que Denok Batean ("Tots a Una") torni a ésser un mitjà d'expressió que reflecteixi i doni solucions a tota la problemàtica del nostre país germà, Euskadi, i que sigui suport de tots aquells que lluiten en el País Basc pel Socialisme i l'Autogestió.

Estem segurs que entre Denok Batean i AVANCEM! sorgirà molt aviat un punt de col·laboració i solidaritat política i informativa que porti a un acostament entre les nostres dues realitats nacionals: Euskadi i Catalunya.

Però estem segurs que aquest acostament es produirà també amb la resta de publicacions dels diversos Partits Carlistes de les diverses nacionalitats. En els darrers mesos han aparegut "Informe", portaveu del Partit Carlista de Murcia i Quaderns d'Alternativa, del Partit Carlí del País Valencià. Per a tots ells els nostres millors desitjos en la construcció d'una premsa que sigui defensora i impulsora del Socialisme i de l'Autogestió.

ARXIU HISTÒRIC
DE LA CIUTAT DE BARCELONA
HEMEROTECA

CARLISME SONOR

Acaba d'aparèixer a la venda un disc LP dedicat al Partit - Carlí.

La història del nostre Partit la narra Ignacio Romero Osborne (del Partido Carlista de Andalucía), la tàctica i l'estratègia Mariano Zufia (d'Euskadiko Carlista Alderdia), i el programa polític el Secretari General del Partido Carlista Federal, José María Zavala.

Xavier de Borbón-Parma, con firma en la seva intervenció, una vegada més, l'esperança -- que té en Carles Hug, President del nostre Partit.

Per la seva part, Carles - Hug respon a tres qüestions fonamentals en el moment polític que travessem: la forma de Govern, l'Estat Federal i el socialisme d'Autogestió Global.

Maria Teresa de Borbón-Parma respon, així mateix, a dues qüestions: el carlisme socialista i un tipus de federalisme.

Completen el disc quatre -- fragments de cançons carlines, ("Oriamendi", "A la calle, com pañeros", "Alto, ¿quién vive?" i "Gernikako Arbola"), i dos -- testimoniatges, sonsors d'un valor històric indiscutible: un

fragment del miting improvisat a Montejurra '76, gravat per militants del Partit Carlí de les Illes, i la cinta radiada a través de Radio Requeté de Navarra el maig de 1972 (com a nota anecdòtica cal dir que ha estat censurada per l'Administració l'explicació de l'assalt).

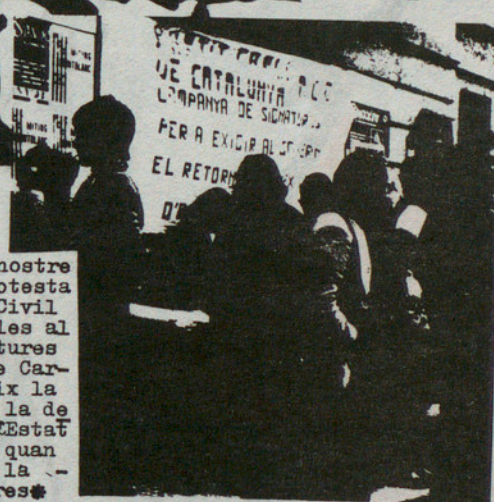
Aquesta gravació es pot aconseguir també en "cassette". Les comandes es poden fer a la secretaria del nostre partit.

Series Hablan los Partidos vol 6
PARTIDO CARLISTA

Secretarios
JAVIER DE BORBÓN-PARMA
CARLOS HUGO DE BORBÓN-MARIA TERESA DE BORBÓN
IGNACIO ROMERO OSBORNE
JOSE MARIA DE ZAVALA MARIANO ZUFIA

→ El dia 19 de febrer proppassat, fou novament cridat a declarar davant del Jutgat Militar nº 2, el nostre Secretari General, Josep Badia. Se li estan fent diligències -- per presumpte delictes d'ofensa a les "Fuerzas Armadas"*

→ La Comissió Permanent del nostre Partit féu pública la seva protesta per la prohibició del Govern Civil de Barcelona d'instal·lar taules al carrer a fi de recollir signatures exigint al Govern el retorn de Carles Hug de l'exili. Així mateix la protesta es féu extensiva per la de tenció en diversos llocs de l'Estat Espanyol de militants carlins quan pacíficament portaven a terme la tasca de recollida de signatures*

→ Entre el nostre Partit i el PSC (Congrés) hi ha hagut una presa de contacte a fi d'obrir uns millors -- camins per aconseguir l'autonomia -- per a Catalunya. En l'entrevista entre els dos executius foren tractats també temes com era l'afinitat ideològica i el treball conjunt que estan duent a terme les bases dels -- dos col·lectius. També s'hi va tractar la discussió d'unes prime-- res bases per a una possible aliança amb fins electorals. Properament tindran lloc més encontres*

PUIG ANTICH

3 MARÇ '76

VITÒRIA

3 MARÇ '76

R. 1976 FOL VARID. XLVII